

แหวนหมั้น

บทที่ 2

“เอม... เอมอยู่ที่ไหน...”

เอมอมรไหวตัวเพราะเสียงเรียก เธอกำลังพยายามอ่านตำราภาษาอังกฤษ ซึ่งถูกกำหนดมาให้อ่าน แล้วก็ตามเคยที่เธอเผลอตัวปล่อยให้ใจลอยออกนอกทางไปเป็นครูใหญ่จนได้ยินเสียงเรียก เป็นเสียงของเพ็ญระพีญาติสาววัยเดียวกันซึ่งเป็นบุตรสาวของคุณอำนวยและคุณพิไล ลูกและป้าสะใภ้คนที่สองซึ่งมีบ้านใหญ่โตอยู่ใกล้เคียงกัน

พอเปิดประตูห้อง เพ็ญระพีก็มายืนอยู่ตรงหน้า

“ว่าไงหรือเพ็ญ....” เธอทัก

“แหม ปิดประตูห้องเงียบเชียวนะ เพ็ญเรียกจนคอแห้งเลยนี่รู้ไหม เราต่อโทรศัพท์ที่อยู่ตั้งนาน สายไม่ว่างสักที”

เพ็ญระพีเป็นเด็กสาวสมัยใหม่ที่ออกจะกระทำตัวเกินวัย เพราะด้วยวัยเพียงยี่สิบเอ็ดปี เธอตัดผมหยิกแต่งหน้าค่อนข้างจัด สีเล็บมือเล็บเท้าฉูดฉาดตัดกับสีอ่อนของผิวเนื้อ เธอสวมเสื้อสีสดใส ซ่อนปลายไว้ในกระโปรงทรงแคบ เน้นเอวเล็กบางและสะโพกผายกลมกลิ้ง

“มีอะไรหรือ จะไปเที่ยวไหน แต่งตัวสวยเชียว”

“จะไปทานข้าวอร่อยๆ แล้วก็ไปเดินระบำต่อ”

“อ้อ ไปกับพี่คมหรือ”

พี่คม คือคมกริช คนรักของเพ็ญระพี และเป็นเพื่อนที่สนิทกันมานานของสิทธา เพ็ญระพี และคมกริชรู้จักกันโดยการแนะนำของเอมอมร

“ใครบอกล่ะ ถ้าเราไปกับพี่คมคงไม่ต้องวิ่งมาหาตัวหรอก เราจะไปกับคนอื่น”

“อ้าว... จะไปกับใครกัน”

“เฮ้อ... วันหลังตัวก็รู้เองแหละ เอาเป็นว่าเราจะไปเที่ยวก็แล้วกัน”

“แล้วไง”

“แล้วทีนี้เราคิดว่าพี่คมจะต้องมา เมื่อไม่เจอเค้า ก็จะต้องมาที่นี้แน่ๆ ทีนี้ตัวช่วยบอกพี่คมด้วยก็แล้วกัน ว่าเราไปติวหนังสือกันที่บ้านใครก็ได้ แต่อย่าบอกว่าเป็นบ้านแม่สมรักล่ะ พี่แกไม่มีทางเชื่อหรอก”

“แปลว่าจะให้เราช่วยโกหกให้ไซ้ไหม”

อีกฝ่ายยกไหล่ “จะว่าอย่างนั้นก็ได้อ่ะ”

เอมอมรไม่อยากพูดปด “ทำไมเพ็ญไม่บอกพี่เค้าเองล่ะ”

“ก็เราไม่อยากนี่ เดี่ยวนี้พูดกันไม่ค่อยรู้เรื่อง เบื่อ...เบื่อ...”

สีหน้าคนพูดแสดงว่ากำลังเบื่อจริงๆ “พี่คมคุยอยู่กับเราเป็นนักโทษ จะไปทำอะไรที่ไหนกับใครบ้างก็ไม่ได้ ซักอยู่นั่นแล้ว ร้าคาญจะตาย”

“อ้าว ก็รักกันไม่ใช่หรือ”

“เมื่อก่อนใช่ แต่ว่าเดี๋ยวนี้เราเบื่อแล้ว โขใครจะทนได้ ที่จะต้องเจอเจออยู่แต่คนๆ เดี่ยวตลอดเวลา แล้วพี่คมก็น่าเบื่อกว่า”

เอมอมรรู้นิสัยของญาติหญิงคนนี้ จึงไม่แปลกใจ จำได้ว่าเมื่อแรกที่เพ็ญระพีรู้จักคมกริช ฝ่ายชายไม่มีความคิดจะตีสนิทเป็นคนรักด้วย เพราะเห็นวานิสัยของหญิงสาวปราดเปรียวล้ำสมัย ผิดกันกับเขาอย่างสิ้นเชิง แต่เพ็ญระพีนั่นแหละ ที่เป็นฝ่ายนำตัวเองเข้าไปพัวพันจนเขาวางใจ แล้วก็กลายเป็นคู่รักกันไปในสายตาของคนอื่น ๆ

แล้วเธอก็เบื่อไปก่อนที่ฝ่ายชายจะทันรู้ตัวเสียด้วยซ้ำ

“เพ็ญก็...ทำเป็นเด็กๆ ไปได้”

“ทำไมล่ะ ก็เรายังเป็นเด็กอยู่จริง ๆ นี่นา” เธอเถียง “คิดดูซิ นี่ขนาดยังไม่ได้เป็นอะไรกันเลย ยังคุยอยู่กับเราเป็นนักโทษแล้ว จะไปไหนไปทำอะไรกับใครบ้างก็ไม่ได้ ซักถามอยู่นั่นแล้ว... นี่ถ้าแต่งงานกันไป เราจะไม่บ้าตายหรือยังงั้น”

“ถ้าตกลงปลงใจจะแต่งงานกับเขาจริงๆ ก็ต้องทำให้ใจให้ไซ้”

“โอ๊ย ยังหรอก เรายังไม่ตกลงง่าย”

“งั้นก็บอกเขาไปตามความจริงเลย”

“เอ้อ เอมนี่...” อีกฝ่ายเสียงแหลมอย่างหงุดหงิดขัดข้อง

“เอาเถอะๆ เราจะไปละ แต่ถ้าพี่คมมาละก็ บอกไปก็แล้วกันว่าเรา

ไปตีหนังสือที่บ้านเพื่อน”

พุดจบกก็ลุกเดินฉับๆ ไปที่ประตู แต่แล้วก็หยุดหันกลับมาถามย่า
“แล้วตกลงว่าจะบอกให้หรือว่าไม่บอก”

“ก็ได้ แล้วจะบอกให้”

“ดี ขอบใจนะ ไปก่อนละ”

แล้วร่างปราดเปรียวก็ก้าวปราดๆ หายไป เออมมรเดินตามลงมา
ข้างล่าง ได้ยินเสียงติดเครื่องรถแล้วแล่นจากไป

อริยาเพิ่งจะวางโทรศัพท์ น้องสาวของเธอคนนี้นักจะติดอยู่กับ
เครื่องโทรศัพท์ บางครั้งนานเป็นชั่วโมงจนถูกบ่นว่า แต่ก็ไม่เคยสนใจ
“เอ๊ะ วันนี้พี่เพ็ญมาเร็วไปเร็ว มีอะไรหรือพี่เอม” เด็กสาวถาม
“ไม่มีอะไรหรอก” พี่สาวตอบ แล้วก็ต่อว่า “เพ็ญบอกว่า พยายาม
โทรศัพท์มาแต่ว่าสายไม่ว่าง อะละซีใช้ไหม”

เด็กสาวหน้าอ “แล้วเป็นไรละคะ ใช้ไม่ได้หรือ”

“ใช้ได้ แต่ไม่ใช่ว่ากดเอาไว้เป็นชั่วโมง โทรศัพท์มีไว้สำหรับ
ใช้งานนะจะ เธอเล่นคูนานเป็นชั่วโมงอย่างนี้เกิดใครมีธุระด่วนอะไร
ขึ้นมาก็แยซี”

“แห่มอะไรๆ ก็ว่า ที่อยู่บ้าน ไม่ออกไปทะเลบนๆ ข้างนอกก็ตี
แคไหนแล้ว”

เด็กสาวพุดอย่างแง่อน.....

คมกริชมาที่บ้านของเออมมรจริงๆ หญิงสาวรู้สึกอึดอัดใจตั้งแต่
ได้ยินเสียงรถแล้ว ชั่วครู่หลังจากนั้น อริยาก็ส่งเสียงเรียกมาจากห้อง
ข้างล่าง เมื่อเธอตามลงมาเห็นชายหนุ่มนั่งคุยอยู่กับน้องสาว เธอยิ้ม
ทักพนมมือไหว้

“พี่คม สวัสดีค่ะ”

“สวัสดีครับ” เขารับไหว้ทักตอบ

คมกริชอายุมากกว่าเธอไม่กี่ปี แต่มีลักษณะเป็นผู้ใหญ่กว่ามาก
เขาดูแลกิจการงานของครอบครัว มีภาระหน้าที่และความรับผิดชอบสูง
ทำที่สุขุมเป็นผู้ใหญ่แบบนี้ไม่ใช่รสนิยมของเพ็ญระพี เออมมรรู้ว่าญาติสาว
ชอบคนคล่องแคล่วปราดเปรียวรักสนุก แต่ก็ไม่มีใครอยู่กับเพ็ญระพีได้
นาน เธอกำลังวางเมื่อคมกริชผ่านเข้ามาและเขาก็เป็นคนแรกที่อดทนกับ
เธอได้นานกว่าใคร

“วันนี้พี่คมทำงานด้วยหรือคะ”

เธอถาม เพราะสังเกตเห็นเสื้อผ้าเรียบร้อยที่เขาสวมใส่ เช็ดสีอ่อน
กางเกงสีเข้มแบบสุภาพ สีหน้าของเขาแม้จะแจ่มใส แต่มีความอึดโรย
อย่างคนที่เครียดกับงานมาทั้งวัน

“ครับ มีกลุ่มคนมาจากไต้หวัน จะมาร่วมลงทุนตั้งโรงงานที่นี่
เพิ่งแยกกันเมื่อครู่นี้เอง”

“พอเสร็จงานก็บึ่งมาหาแก้วตาบายใจ แต่ปรากฏว่าน้องนางไม่อยู่”
อริยาล้อเลียน

“อะบอกว่าเพ็ญมาที่นี่หรืออะ”

“เอ้อ...คะ” เออมมรตอบอย่างไม่สบายใจ “เห็นบอกว่า...เอ่อ...
จะไปตีวิชาที่บ้านเพื่อน”

“ไปตี...แน่ รือ...” อริยาดักคอ “เห็นแต่งหน้าแต่งตัวซะแซ่
แบบนี้จะไปตีวิชาอะไรไม่ทราบ ไปตีอย่างอื่นละก็ไม่ว่า”

“เอ...อะนี่..!”

พี่สาวปราม แต่ว่าอริยาไม่สนใจ มีความรู้สึกต่อต้านญาติหญิงคน
นี้มานานแล้ว คล้ายๆ กันกับความรู้สึกของมารดาของทั้งสองฝ่ายที่มี
ต่อกัน แข่งขัน ชิงดี กันอยู่ในที่

ในช่วงที่ชีวิตรุ่งโรจน์ ความพร้อมพรั่งของคุณอรอนงค์ไม่ว่าจะใน
ด้านรูปสมบัติ หรือทรัพย์สมบัติ สร้างความรุ่มร่ามริษยาแก่คุณพิไลมาก
คุณอรอนงค์รับรู้ความรู้สึกของพี่สะใภ้และเกิดความรู้สึกต่อต้าน มีการ
พุดจาระรานกระทบกระทั่งยับถึงกันและกันอยู่เนืองๆ และสิ่งไม่ดีต่างๆ
ได้ตกทอดลงมาถึงลูกหลานโดยไม่ได้ตั้งใจ

เมื่อมีโอกาส อริยาก็โจมตีญาติหญิงเต็มปากเต็มคำ

“ก็จริงๆ นี่ แต่งหน้าแต่งตัวแบบนี้ จ้างให้อะก็ไม่เชื่อหรือ
ว่าไปตีหนังสือ”

“ก็พี่เพ็ญเป็นคนสวย ชอบแต่งตัวสวยๆ จะไปไหนเขาก็แต่ง

เต็มทีอย่างนั้นทุกทีนั่นแหละ”

“ฮี พี่แอมแก้ตัวแทนพี่เพ็ญเป็นพัลวันเขียวนะ อย่างนี้มีพิธีนี้”

“ไม่เอาละ พี่คมออกไปพึ่งยายอะเลย มาเถอะคะไปล้างหน้า ล้างตา แล้วมาทานข้าวกันดีกว่า” เธอลุกขึ้นยืนรอ หันมาพูดกับ น้องสาวยิ้มๆ “ยายอะ ถ้าคิดเรื่องดีๆ จะพูดไม่ได้ละก็ ห้ามตามไป ก่อกวนเป็นอันขาดเทียวนะ”

อริยาบถริมฝีปากอย่างแสนงอน

“ฮี ไม่ไปก็ได้ ประเดี๋ยวอะจะโทรศัพท์คุยกับเพื่อนอีกซักชั่วโมง พี่แอมอย่ามาว่าก็แล้วกัน”

ขณะที่กำลังทานอาหารอยู่ด้วยกัน คมกริชถามว่า

“ตอนนี้นายสิทเป็นยังไงบ้างอะ”

เอมอมร อบอุ่นใจกับชื่อที่เขาเอ่ยถึง

“พี่สิทบ่นว่าเหงาค่ะ โชคดีที่มีคนไทยเรียนอยู่ด้วยหลายคน ได้ พบกัน ช่วยกันอ่านตำราช่วยกันติว พอหายเหงาได้บ้างค่ะ”

“บ่นเหงาเพราะว่าคิดถึงใครบางคนทางนี้กระมัง” คำหยอกเย้า ทำให้เอมอมรอยิ้มกว้าง “เขียนจดหมายถึงกันเสมอหรือครับ”

เธอเล่าพลางหัวเราะ “เขียนค่ะ แต่ว่าตอนนี้ห่างไปบ้างแล้ว ตอนที่ไปแรกๆ ซิคะ บางที่ยังไม่ทันจะตอบเลย อีกฉบับหนึ่งก็ส่งมาถึงแล้ว ความที่ยังใหม่ก็เลยมีเรื่องเล่ามากมาย เคยได้รับจดหมายสิทวันติดต่อกัน เลยค่ะ”

คมกริชมองยิ้มๆ นึกชมอยู่เสมอว่าเธอเป็นคนน่ารัก ทั้งสวย สงบเสถียรเรียบร้อย แต่ไม่คร่ำครึล้าสมัย

“เขาเคยเขียนมาถึงพี่ กำชับให้มาดูแลแอมให้ดีๆ ก็เหมือนกับ ตอนก่อนที่จะไปนั่นแหละ ผ่าฝักแอมกับพี่นักหนา พี่ก็รับปากเพราะ กลัวว่าเขาจะไม่ใช่อันเล่าเรียน”

“แหม... คงไม่ถึงกับอย่างนั้นหรอกค่ะ”

สีหน้าของเธอเบิกบานแจ่มใส มีอยู่บ่อยครั้งที่เดียว ที่คมกริช สังเกตเห็นเธอหม่นหมองครุ่นคิด เขาก็ตั้งใจที่ไม่ได้เห็นมันในเวลานี้

“ถ้าแอมมีอะไรจะใช้พี่ก็เรียกได้ทันทีนะ หรือถ้ามีปัญหาอะไรที่ แก้ไม่ตกก็บอกได้เลย พี่กับนายสิทเป็นเพื่อนรักกันมากนะฮะ”

“แอมรู้อยู่แล้วละข้อนั้น”

เธอรู้จักเขามานานแล้วจนสนิทสนมไว้วางใจ แต่ว่าหลังจากที่เขา กลายเป็นคนรักของเพ็ญระพี เธอก็จำเป็นต้องระมัดระวังท่าทีเพื่อไม่ให้ ญาติสาวรู้สึกขัดเคือง เนื่องจากเพ็ญระพีเคยพูดเปรยๆ ประชดประชันว่า ‘.....แหม... รู้สึกว่าเธอกับพี่คมสนิทสนมกลมเกลียวกันดีจังนะ สนิทกัน อย่างนี้มาก่อนหรือว่าหลังจากที่พี่สิทไปเมืองนอกแล้วนะ อายากรู้อจ.....’

“แต่แอมไม่ได้มีปัญหาอะไรนี่คะ” เอมอมรพูดต่อไป “ถึงมีก็เป็น เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ไม่เหลือปากว่าแรงจะแก้ได้หรอกค่ะ พี่คมล่ะคะ ถ้ามีอะไรก็บอกแอมนะ ถ้าช่วยได้แอมเต็มใจช่วยเต็มที่เลยคะ”

คมกริชมองเธออย่างเอ็นดู เธอยังเป็นเด็กนักเรียน จะมีเรื่อง อะไรที่เธอจะขอความช่วยเหลือจากเธอได้.....

“งานเมื่อคืนนี้สนุกไหมคะ แม่”

เวลานั้นใกล้เที่ยงวันแล้ว คุณอรอนงค์ยังคงอยู่ในชุดนอนหรูหรา มีเสื้อคลุมประดับลูกไม้ทับหลวมๆ เธอนั่งอ่านนิตยสารอยู่ที่โต๊ะอาหาร ถ้วยเครื่องดื่มร้อนและจานขนมปังปิ้งทาน้ำผึ้งยังวางอยู่ตรงหน้า

เธอหันมายิ้มกับลูกสาวคนโต สีหน้าสดชื่นแจ่มใส

“สนุกซิลูก พบคุณนิยมนด้วย แหม แกตามแม่แจทั้งคืนเลย”

คุณนิยมน คือนักธุรกิจสูงวัยผู้หนึ่งซึ่งมาติดตาต้องใจมารดาของเธอ แต่ว่าเขามีครอบครัวแล้ว และภรรยาเขาก็เป็นลูกหลานของผู้มีอำนาจเสีย ด้วย เอมอมรได้แต่หนักใจที่เห็นนัยน์ตาผันของมารดา

“แล้วก็พบใครต่อใครอีกเยอะแยะ เขาจัดงานได้ดีมาก แพชั่น โชว์ก็ดี ชุดช่วยสวย นี่แม่สั่งไว้สองชุดด้วยนะ”

หญิงสาวแอบถอนใจ “คงแพงมากซิคะ แม่”

“อ้าว ของดีก็ต้องแพงซิลูก แต่มันก็คุ้มไม่ใช่หรือ ใส่แล้วภาคภูมิใจ เสริมความมั่นใจในตัวอีกด้วย”

เธอค่านเสียงอ่อน “แหม แม่คะ ถ้าเรามีความมั่นใจในตัวเอง เสื้อผ้าก็ไม่ต้องมีความสำคัญเท่าไรเลย”

“สำคัญซีทำไมจะไม่สำคัญ ถ้าแม่แต่งตัวไม่ดี หน้าตาเนื้อตัวมอมแมมละก็ แม่ไม่ยอมให้ใครพบเห็นหรอก ถ้าบังเอิญพบกันแม่ก็ต้องหลบ จะไม่อยากจะพุดอยากคุยอะไรทั้งนั้น”

มารดาของเธอจะต้องสวดสวดพรหรืออยู่เสมอ แม่เมื่ออยู่ในบ้านแม่อันยังระมัดระวังอยู่ตลอดเวลาในเรื่องนี้

“เอ่อ... แม่ขา... แล้วแหวนของหนูล่ะคะ”

เธอถามเสียงอ่อนอย่างเกรงใจ คุณอรอนงค์นิ่งไป ดวงตาคู้งามบอกถึงความอึดอัดลำบากใจ หลบตาลูกสาว

“เอ่อ... แหวนนั้น”

เธอหันไปทางอื่น ลูบมือขาวเรียวไปมากับกระดาษอาร์ตอย่างดีของเล่มนิตยสาร ทำที่นั่นก่อนสังสรรค์ที่ไม่ดีขึ้นกับเอมอมร ซึ่งได้แต่มองมารดาอย่างกระวนกระวาย

“เมื่อคืนนี้แหวนวงนั้นเป็นที่สนใจมาก” เธอพยายามนึกหาคำพูดที่เหมาะสม “คุณหญิงประกายยังขอไปดู บอกว่าเพชรสวยมาก ราคาคงจะไม่ต่ำกว่าห้าแสน แม่แกล้งพูดว่า เอาซีถ้าได้ห้าแสนแม่จะขาย เท่านั้นแหละ คุณหญิงหยิบสมุดเช็ค เซ็นให้เดี๋ยวนี้เลย”

“โอ๊ย...ตายแล้ว” เอมอมรร้องออกมา ดวงตาเบิกกว้างอย่างตกใจ “แล้วแม่ขายจริงๆ หรือคะ”

“คืออย่างนี้...” มารดาอีกอึก “ที่แรกแม่ก็ไม่ยอมขาย คุณหญิงก็หัวนล่อมใหญ่ บอกว่าเงินห้าแสนนี่คิดเสียว่าคุณหญิงให้กู้โดยไม่มีดอกเบี้ยก็แล้วกัน แต่ขอแหวนเอาไว้ใส่เล่นก่อน อยากได้คืนเมื่อไหร่ก็เขียนเช็คไปเอาคืนมา แม่นึกๆ ดูก็เห็นว่าดีเหมือนกัน เราค้างค้างวดธนาคาร อยู่หลายเดือน ดีไม่ดีถ้าเขามายึดบ้านเราจะไม่มีที่อยู่กัน คิดอย่างนั้นแล้วแม่ก็เลยตกลง”

เอมอมรนั่งอึ้ง ชาติไปทั้งร่างด้วยความตระหนกตกใจคาดไม่ถึง แหวนหมั้นวงนั้นมากไปด้วยราคาและคุณค่าทางจิตใจ ถ้าสิทธารู้ เขาจะว่าอย่างไร แล้วผู้ใหญ่ของเขาเล่า พวกเขาจะผิดหวังกันเพียงไหน

“โอ้ แม่... แม่ไม่น่าเลย...” เธอพึมพำ

คุณอรอนงค์อึ้งไปเป็นครู่ จึงพูด

“เอาเถอะน่า ลูกเอม แล้วแม่จะเอากลับคืนมาให้ ตอนนีเราจะต้องจ่ายค้างวดให้ธนาคารก่อนนะ บอกตรงๆ ว่าแม่จนปัญญา ไม่รู้จะหมุนเงินมาจากตรงไหน ครั้นจะเอาพวกชิ้นเล็กๆ น้อยๆ ที่เหลืออยู่ขายไปมันก็ไม่ค่อยจะได้ราคาคุ้มค่ากัน ไอ้คนซื้อมันหน้าเลือด กดรราคาเราเหลือเกิน ดีไม่ดีแม่ก็ไม่ต้องเหลืออะไรเอาไว้แต่งตัวอวดชาวบ้านกันไปไหนมาไหนถ้าไม่มีแต่งกับเขาเลยนี่ ชาวบ้านเขาก็จะนิทาเอาได้นะลูก”

“แต่ว่าแม่จะเอาคืนมาได้ยังไงล่ะคะ เงินไม่ใช่บ่อยๆ”

“เอาเถอะน่า แล้วแม่จะค่อยๆ หาทาง”

“ถ้าพี่สิทธารู้.....”

“เขาจะรู้ได้ยังไงล่ะลูก เขาอยู่ถึงอเมริกาโนน อีกตั้งปีกว่า ถึงจะกลับ ถึงเวลานั้นแม่ก็หมุนเงิน เอาแหวนกลับคืนมาให้หนูได้แล้ว”

เธอถอนใจ “ถ้าจนใจจริงๆ เราขายบ้านก็ได้ คงจะได้ราคาดีหรอก เพราะว่าเดี๋ยวนี้ ที่ดินตรงนี้แพงมาก ใช้นี่ธนาคารแล้วก็ยังมีเงินเหลือปลุกบ้านหรือๆ ได้อีกหลังหนึ่งนะแม่ว่า”

มารดาก็ดีแต่คิดเพื่อฝัน คิดว่าอะไรๆ จะง่ายไปเสียหมด

เอมอมรได้แต่นั่งอย่างอึดอัดอันตันใจ รู้สึกถึงความสูญเสียที่ยิ่งใหญ่ แหวนนั้นไม่ใช่แค่จะสูงค่า แต่ว่าเป็นสิ่งแสดงถึงพันธะลึกซึ้งของเธอและคู่หมั้นผู้ซึ่งเป็นที่พึงทางใจแต่ผู้เดียวที่เธอมีอยู่

เอมอมรนั่งซุ่มอยู่ที่โต๊ะเขียนหนังสือ จดหมายของสิทธาวางอยู่ตรงหน้า ทับไว้ด้วยภาพของเขาในกรอบสีงา ดวงตาอ่อนโยนในใบหน้าแย้มยิ้มของเขา มองตรงมา เธอไม่อาจบอกเขาทางจดหมายได้แม้จะอยากทำ เกรงว่าเขาจะเสื่อมศรัทธาในมารดาของเธอ

และกลัวที่สุดว่าเขาจะผิดหวังในตัวเธอ

เอมอมรมองเหม่อออกไปข้างนอกอย่างไร้จุดหมาย ปลายนิ้วพลิกจีทองคำที่ห้อยคอไปมา เป็นลักษณะที่ติดตัวมาเป็นเวลานาน.....